

Ως τότε θα ρημάζονται τα παιδιά από αυτήν την εκπαίδευση;

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός, Μέλος του ΙΗΑ, Κιλκίς

«Σοκ στο πανελλήνιο!». «Άναυδη η Κοινή Γνώμη έμεινε από το γεγονός...». «Έπεσαν από τα σύννεφα...». (Η αφόρητη κοινοτοπία της... ανθρωποβροχής). «Αποτροπιασμός για τον ξυλοδαρμό...». Κάθε φορά που ξανασυμβαίνει πράξη βίας από ανηλίκους, για καμιά εβδομάδα περίπου, θα παρελαύνει νυχθημερόν στα κανάλια, η έκπληξη, το σοκ, η μετά βδελυγμίας περιγραφή του γεγονότος, η πανελλήνια αποδοκιμασία και αποστροφή. Ο θυμός των «νοικοκυραίων», η διάρρηξη της μακαριότητάς τους. Θα ακουστούν και δυο – τρεις αναλύσεις για την έλλειψη παιδείας, και... καληνύχτα σας, πάμε σε διαφημίσεις. Και πού οφείλεται τελικά η ευκολία της βιαιοπραγίας των ανηλίκων; Μα στην ατιμωρησία.

Να θυμίσω τι έγραφα σε παλαιότερο άρθρο μου για την παρεξηγημένη λέξη «τιμωρία». Ως δάσκαλος, όταν παραλαμβάνω μία νέα τάξη, λέω, στην πρώτη συνάντησή μου με γονείς και μαθητές, κάτι που τους ξαφνιάζει: «Είμαι δάσκαλος της τιμωρίας!». Τι σημαίνει όμως τιμωρία; Πώς ετυμολογείται η λέξη; Παράγεται από την «τιμή» και την λέξη «ώρα» (με ψιλή). Με δασεία (η ώρα) σημαίνει χρονική διάρκεια, με ψιλή όμως σημαίνει φροντίδα, πρόνοια, επίβλεψη, εξ' ου και θυρωρός (=ο επιβλέπων την θύρα), ολιγωρία (=λίγη φροντίδα, άρα αδιαφορία) κλπ. Άρα, τιμωρός είναι αυτός που προνοεί και φροντίζει για την τιμή, την αξιοπρέπεια κάποιου. (Έτσι γίνεται κατανοητό και περί του τιμωρού Θεού μας. Δυστυχώς, με την εγκληματική απόφαση μιας δράκας γλωσσοκτόνων βουλευτών, χάσαμε την «μαγεία» του ετυμολογικού πλούτου της γλώσσας μας. Η κατάργηση της ιστορικής ορθογραφίας, την κατέστησε περίπου ανάπηρη. Και ανάπηρη γλώσσα σημαίνει και ανάπηρη σκέψη!).

Να συμφωνήσουμε σε κάτι. Ένα παιδί που εισέρχεται στην Πρώτη Δημοτικού είναι σίγουρο ότι μετά από δώδεκα χρόνια σπουδής στις δύο πρώτες βαθμίδες της Εκπαίδευσης, θα πάρει άνετα απολυτήριο Λυκείου. Και δεν αναφέρομαι στους επιμελείς. Και αν στο Δημοτικό το παλεύει, στο Γυμνάσιο και το Λύκειο, ακόμη και βιβλίο να μην ανοίξει, το «χαρτί» θα το πάρει. Δηλαδή, δεν υπάρχει καμιά τιμωρία για την ασυνέπεια και την αδιαφορία για την μελέτη και τον κόπο της μόρφωσης. Τι μήνυμα εισπράττει αυτό το παιδί; Άκοπα, ατιμώρητα και χωρίς θυσίες στην ζωή προχωράς και επιβραβεύεσαι.

Εξάλλου οι δάσκαλοι έχουν πλέον αποπλιστεί. Ουαί και αλλοίμονο, αν παρατηρήσεις και ελέγξεις με αυστηρότητα μαθητή. Ενδέχεται την επαύριον να εμφανιστεί κάποια προκομμένη μητέρα με την γνωστή απειλή: θα σε στείλω στον εισαγγελέα! Οπότε, οι περισσότεροι δάσκαλοι, για να αποφύγουν το μπλέξιμο με κάποιον «περίεργο» γονέα, για να έχουν το κεφάλι τους ήσυχο, γιατί δίκαιο δεν θα βρουν-πάντα οι γονείς το έχουν με το μέρος τους – κάνουν ότι δεν βλέπουν και δεν ακούν. (Όταν ήμασταν μικροί και

πηγαίναμε στο σπίτι διηγούμενοι τιμωρία δασκάλου, δεν υπήρχαν καλοπιάσματα και χαϊδέματα, αλλά έπεφταν σφαλιάρες. «Για να σε μαλώσει ή τιμωρήσει ο δάσκαλος, ποιος ξέρει τι έκανες;». Αλλά, λησμόνησα, τότε ζούσαμε σε σκοταδιστικές κοινωνίες, με επιθεωρητές και αυστηρούς δασκάλους. Τώρα, επιτέλους, αναπνέουμε αέρα «ελευθερίας», ευρωπαϊκό αγέρα, η πιο αξιοθρήνητη απάτη της εποχής μας).

Χαρακτηριστικό είναι και το παρακάτω ανέκδοτο, που μας έρχεται από την Αμερική. Ένας πιτσιρίκος πηγαίνει με την μαμά του σ' ένα πολυκατάστημα. Ψωνίζει εκείνη κάτι ευτελές και απαραίτητο για το σπίτι, μα ο μικρός έχει χωθεί σ' ένα αυτοκινητάκι (παιδικό), και αρνείται να βγει απ' αυτό. Με γοερές κραυγές και τσιρίδες απαιτεί να του το αγοράσει. Η μάνα δεν έχει χρήματα, τρέμει όμως μήπως η άρνηση της δημιουργήσει στο παιδί ψυχολογικά προβλήματα. Είναι απεγνωσμένη. Το κατάστημα όμως έχει παιδοψυχολόγο, όπως όλα τα καλά πολυκαταστήματα παιδικών ειδών στην Αμερική. Ζητεί απελπισμένη βοήθεια, του εξηγεί το πρόβλημα. Ο ψυχολόγος, πρόθυμα, πήγε δίπλα στον μικρό, του ψιθυρίζει κάτι στο αυτί, και αμέσως –ω του θαύματος!- ο νεανίσκος σωφρονισμένος τον ακολούθησε, σαν αρνάκι, πηγαίνοντας στη μητέρα του. Η μάνα έμεινε έκθαμβη από την επιστημονική επάρκεια του ψυχολόγου. «Τι του είπατε και πείστηκε;» ρωτάει. Ο παιδοψυχολόγος χαμογελά και της λέει: «Του είπα, κατέβα αμέσως, γιατί θα φας δύο σφαλιάρες, που θα δεις τον ουρανό σφοντύλι!!». Λένε ότι ήταν Έλληνας, της... παλιάς σχολής.

Επειδή κι εγώ είμαι της «παλιάς σχολής» δάσκαλος, που «ενόσω ζω και αναπνέω και σωφρονώ, δεν θα παύσω» (Παπαδιαμάντης), να διδάσκω τα καλούδια της ηλιόλουστης Παράδοσής μας, «και να υμνώ μετά λατρείας τον Χριστό μου», γράφω ό,τι γράφω. Τόσα χρόνια «με την κιμωλία στο χέρι» ένα πράγμα κατάλαβα. Τίποτε δεν συγκινεί και δεν γαληνεύει και δεν «αναπαύει» τα παιδιά, όσο η διδαχή της, καθ' ημάς ανατολής, Παιδείας. Η τωρινή εκπαίδευση, και όχι Παιδεία, είναι συνέχεια και παρακολούθημα της ταραγμένης και τρικυμισμένης εποχής μας. Η Παιδεία, διαχρονικό κατόρθωμα των προγόνων μας, δεν έχει ανάγκη προσαρμογής. Όχι. Όταν φτιάχνει η μάνα μας το απλό και λιτό φαγητό της, ένα λαδερό καρυκευμένο με την αγάπη της και τα λίγα που το νοστιμεύουν, ό,τι προσθέτουμε, το καταντά άνοστο και ψεύτικο. Τα ίδια πάθαμε στην Παιδεία. Τρανεύαμε με μια παιδεία- παιδείωση, που την άρτυζε το αλάτι της Πίστης και της Φιλοπατρίας. Παιδεία της ελπίδας, παιδεία ειρηνοποιός. Και «έβγαζε γερούς και σοφούς σαν γέρους», (Καργάκος), μαθητές. Ερωτώ; Γιατί να εξοβελιστεί από τα βιβλία του Δημοτικού ο ύμνος της Δημοκρατίας του Περικλή ή το απόσπασμα από το βιβλίο της Ναταλίας Μελά για τον ηρωικό θάνατο του Παύλου; Ποιος νοσηρός σκέφτηκε να τα εκπαραθυρώσει από τα σχολικά βιβλία, το 2006; Τι δίδασκαν αυτά τα δύο κείμενα και προγράφηκαν; Μα, δύο πανανθρώπινες αξίες. Την Δημοκρατία και την Φιλοπατρία. Οι Αμερικανοί, χιλιάδες σημαίες άπλωσαν, για την ορκωμοσία τους νέου προέδρου τους. Μια πανίσχυρη χώρα προβάλλει διαρκώς την σημαία της, δηλαδή, το καθήκον της αφοσίωσης στα όποια ιδανικά της. Εμείς, περικυκλωμένοι από φίδια κολοβά, αρνούμαστε να ακούσουμε τον Εθνικό μας Ύμνο, όπως έπραξε η φερόμενη ως πρόεδρος της Ελληνικής Δημοκρατίας, άτομο άγευστο και αμόρφωτο από τα ελέη του προγονικού πλούτου. Και «θα μαραζώνει η νεότητα, η δυστυχισμένη, και θα ρημάζεται», όπως λέει ο Κόντογλου, που τον τιμούν διά της περιφρόνησης, όσο όρνια και κοράκια της εκκλησιαστικής και του ανθελληνισμού, θα κρατούν στα χέρια τους το κρισιμότερο υπουργείο του έθνους μας.